

[Evald Christensen.]

folkestyre, at mindretallets ret varetages? Flertallet kan jo altid føre sin sag igennem. Men skal vi tale om at leve i en demokratisk retsstat, må der være ret for mindretallet også på trods af alle organisationer, og det må flertallet kunne forstå og være med til at arbejde for virkeliggørelsen af.

Nu følger det sig i dag sådan, at vi her står overfor en oplagt sag af denne art, bare fordi nogle arbejdsmænd i givet tilfælde står med en fagforeningsbog, der ikke anerkendes af flertallet, her Dansk Arbejdsmands Forbund, og med dette forbund regeringen. Så væk med arbejderne med det forkerte foreningsmærke. Arbejdsmandsforbundet støtter sig til et cirkulære af 7. februar 1940, hvori fremhæves, at arbejder for stat og kommune eller med tilskud herfra fortrinsvis skal gives til familieforsørgere og sådanne, som har forsikret sig mod arbejdsløshed gennem medlemskab i en statsanerkendt arbejdsløshedskasse, og det er jo her, de fem klitarbejdere ikke er med, det er her, de har vovet at stå på egne ben og rette sig efter deres samvittighed. Som en af de fem udtrykker det — jeg beder om tilladelse til et par citater — i „Berlingske Tidende“ fra 24. november d. å.,

„er der ikke engang så megen frihed tilbage i Danmark, at man har lov til at bestemme over sig selv“.

Og videre:

„Kort og godt, så synes jeg, at man lige så godt — vi har jo statstilskud — kunne anerkende os og så lade os være i fred.“

Og:

„Jeg kunne komme tilbage til skoven, hvis jeg meldte mig ind i Dansk Arbejdsmandsforbund, men intet kan få mig til at tage dette skridt. Det er helt bestemt, og hvor jeg ærgrer mig over, at man ikke må have sin egen mening om tingene.“

Hvad om man vendte det om og havde magt vil at vende det om, for her er jo både retten og friheden sat ud af spillet, og sagde til Dansk Arbejdsmands Forbund: uden I melder jer ind i Kristeligt dansk Fællesforbund kan jeres medlemmer ikke fortsætte med at arbejde på dette eller dette sted! Mon ikke det helt rigtige her var at hævde og lade det gælde i virkeligheden: det er enhver dansk mands og kvindes naturlige ret at kunne tage arbejde i fædrelandet, i Danmark, uden at være tvunget til at stå i en eller anden organisation.

De fem arbejdere, der her er tale om, har i rækkefølge med hensyn til tid været i statens arbejde henholdsvis 6, 8, 10, 16 og 20 år, har udført deres arbejde helt tilfreds-

stillende, endda med særlig anerkendelse fra deres overordnede, og så pludselig, fordi de ikke er medlemmer af Dansk Arbejdsmands Forbund, må de gå. Nu er jeg på ingen måde efter Dansk Arbejdsmands Forbund, de har frit lov til at slutte sig sammen dér, og denne sammenslutning har nok været nødvendig i sin tid, fordi selve det grundlæggende i hele arbejderspørgsmålet ikke var i orden: lige ret til arbejdsmarkedet og uafskåren ret til sin arbejdsløn. Men skulle man nu ikke være kommet så langt, at man kunne sige: er det menneskers ønske at være medlemmer af en arbejdsløshedskasse, der ikke er statsanerkendt, ja, så må de give afkald på fordelene, der er forbundet dermed, men af den grund kan staten ikke nægte dem adgang til arbejdspladsen. Og her er staten ikke stanset ved dette eller har nøjedes med dette, men har endogså afskediget velansete og påskønnede arbejdere med den begrundelse.

Det ærede medlem hr. Aage Fogh sagde, at han syntes, det ærede medlem hr. Fibiger havde taget for stærkt på veje i går i sin tale. Det synes jeg ikke, han gjorde, men han tog lidt forkert på veje til sidst, idet han ville have lempet det i orden med de fem arbejdere. Jeg mener, vi hellere må tage den sag op til en virkelig grundig undersøgelse og prøve at finde frem på en grund, hvorpå vi kan stå med ret og frihed allesammen.

Arbejdsministeren (Marius Sørensen):

Det ærede medlem hr. Aage Fogh spurgte, hvorvidt der var antaget andre arbejdere i stedet for de afskedigede. Herpå kan jeg svare, at der i de pågældende afdelinger oppe på egnen i arbejdsmændenes arbejdsløshedskasse fandtes ledige medlemmer, som tidligere havde været beskæftigede ved klitvæsenet, og disse medlemmer af Arbejdsmandenes Arbejdsløshedskasse havde det sidst forløbne år haft en meget betydelig arbejdsløshedsperiode, og de er altså kommet i arbejde i stedet for de 4, som blev afskediget. Den femte af de klitarbejdere, der er tale om, meldte sig ind i Arbejdsmandenes Arbejdsløshedskasse og forblev på sin arbejdsplads.

Det ærede medlem hr. Fibiger gik i sin tale i går kraftigt imod den opfattelse, at der bør indrømmes medlemmer af statsanerkendte arbejdsløshedskasser fortrinsret ved antagelse til arbejde for staten. Såvidt jeg forstod det ærede medlem, var han imidlertid principielt enig i, at det var rimeligt at give folk, der har forsikret sig mod arbejdsløshed, en fortrinsret i denne henseende. Det, som det ærede medlem fandt urimeligt,